

Μια αληθινή ιστορία...

Ζάχος Βασιλείου

«Ιητρική τεχνέων μέν πασέων εστίν επιφανεστάτη»
ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

Κρεμόμασταν όλοι από τα χείλη του. Στο μικρό αμφιθέατρο του νοσοκομείου τα έδρανα ήταν ασφυκτικά γεμάτα. Ο καθηγητής στα μάτια όλων μας φάνταζε ένας μικρός θεός.

Το μάθημα εκείνο δεν ήταν όπως άλλα αναρά, αδιάφορα, ακαταλαβίστικα. Κανείς μας δεν μουτζούρωνε αμίχανα το έδρανο ή ένα κομμάτι χαρτί. Η όμορφη Ελένη, η συμφοιτήτριά μας, δεν τραβούσε τα αρσενικά βλέμματα πάνω της όπως τις άλλες φορές. Ακόμα κι ο Γιώργος, το πειραχτήρι, παρέμενε αμύλητος κι ήσυχος μέσα σε μια κατανυκτική ατμόσφαιρα που θύμιζε περισσότερο εκκλησία και λιγότερο αίθουσα διδασκαλίας.

Ο καθηγητής δεν μας μιλούσε ούτε για Τλεμφοκύτταρα ούτε για κολλαγονώσεις και ιντερφερόνες ούτε για τον δυσνόητο μηχανισμό πίξεως. Μιλούσε για τη σχέση του γιατρού με τον ασθενή, για το πώς πρέπει να είναι αυτή η σχέση. Μιλούσε για την ιατρική θητική, την ιατρική δεοντολογία. Σπάνια ακούγαμε τέτοια θέματα από καθηγητές την εποχή εκείνη που τέλειωναν το μάθημα και γύριζαν γρήγορα πίσω στο γραφείο τους, απομονωμένοι και δυσπρόσιτοι.

Εκείνος ο καθηγητής, όμως, φαινόταν διαφορετικός. Τέλειωσε το μάθημα και κανείς μας δεν κουνήθηκε από τη θέση του. Σαν μια ταινία στο σινεμά που θέλεις να καθίσεις να την ξαναδείς απ' την αρχή. Τα λόγια του τρεμόπαιξαν τις ευαίσθητες χορδές στην καρδιά μας. Τα στήθη μας φούσκωσαν περήφανα που σπουδάζαμε Ιατρική. Ταξίδεψαν οι ψυχές μας μακριά, έστω για λίγο, σ' έναν κόσμο ονειρικό. Σ' έναν καλύτερο κόσμο που ο όρκος του Ιπποκράτη δεν είναι απλές λέξεις χαραγμένες σ' ένα κίτς καντράκι κρεμασμένο στον τοίχο αλλά υπόσταση και θεμέλιο ζωής.

Το μάθημα είχε τελειώσει. Ο καθένας μας γύρισε στον θάλαμο της κλινικής που ήταν υπεύθυνος. Κρατώντας ένα ντοσιέ με τα ιστορικά των ασθενών μπήκα στον δικό μου θάλαμο. Στο πρώτο κρεβάτι αριστερά, πίσω από την πόρτα, η εικοσάχρονη ασθενής με λέμφωμα Hodgkin δεν ήταν καλά. Η μητέρα της, που ποτέ δεν έλειπε από κοντά της, της κρατούσε το χέρι. Κάθισα δίπλα της και της μέτρησα την πίεση. Η κοπέλα ψηνόταν στο πυρετό. Το κορμί της διαγραφόταν κάτω από το σεντόνι αδύνατο, ανήμπορο, εξαντλημένο. Τα

πράσινα μάτια της είχαν χάσει τη σπίθα τους και μάυροι κύκλοι είχαν ζωγραφιστεί πάνω στο χλωμό δέρμα. Της έβαλα μια κομπρέσα με κρύο νερό στο μέτωπο. «Δεν είμαι καλά, γιατρέ, μου είπε με αδύναμη φωνή, μια μαχαιριά στην καρδιά μου.

Το μυαλό μου άρχισε να παίρνει στροφές. Ήξερα πως πλησιάζει το τέλος μιας ζωής, τόσο σύντομης. Πολλά «γιατί» βασάνιζαν το μυαλό μου. Κάπι άμως έπρεπε να κάνω. Και γρήγορα μάλιστα. Η κοπέλα δεν έπρεπε να υποφέρει. Η σκέψη μου πέταξε αμέσως στον καθηγητή. Εκείνον που μας έκανε το μάθημα λίγη ώρα πριν. Αυτός μάλιστα! Να ήταν εδώ! Θα έκανε ότι μπορούσε για την κοπέλα. Με τις γνώσεις του, την πείρα του, μ' ένα άγγιγμα, ένα χαμόγελο και μια ζεστή κουβέντα. Πετάχτηκα έως από τον θάλαμο και μπήκα στο απέναντι γραφείο. Μια νοσοκόμα μου έδωσε το εσωτερικό τηλέφωνο του γραφείου του καθηγητή. Χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό σχημάτισα τον αριθμό. Του εξήγησα πώς είναι τα πράγματα. Περίμενα να τρέξει αμέσως στον θάλαμο της κοπέλας. Ήμουν βέβαιος. «Με ενοχλείτε! Είμαι απασχολημένος!» μου είπε κι έκλεισε απότομα το τηλέφωνο. Έμεινα εμβρόνητος. Λίγο πριν μας μιλούσε για τη σχέση γιατρού και ασθενούς, για την ιατρική δεοντολογία και θητική, για τον Ιπποκράτη, όλοι κρεμόμασταν από τα χείλη του και τώρα μου έκλεισε απότομα το τηλέφωνο. Αυτός που μου φάνηκε διαφορετικός, ευαίσθητος, ανθρώπινος...

Γύρισα πίσω στον θάλαμο. Μια νοσοκόμα ήρθε και έκανε μια αντιπυρετική ένεση στην κοπέλα. Η μητέρα της συνέχιζε να βάζει κομπρέσες με κρύο νερό. «Σ' ευχαριστώ, γιατρέ» μου είπε η ασθενής και προσπάθησε να χαμογελάσει.

Μετά από λίγες μέρες η εικοσάχρονη κοπέλα ταξίδεψε στον Παράδεισο. Κατάλαβα, τότε, στα πρώτα μου βήματα, ότι ο θάνατος δεν κάνει διακρίσεις και δεν χαρίζεται σε κανένα. Κατάλαβα πως τους ανθρώπους δεν πρέπει να τους κρίνει κανείς από τα λόγια τους, όσο όμορφα κι αν είναι, αλλά από τα έργα και τις πράξεις τους. Κατάλαβα πως η Ιατρική είναι ψυχοφθόρα, σκληρή και απαιτεί θυσίες. Πως η Ιατρική δεν είναι μόνο τεχνική και γνώση αλλά θητική και φιλοσοφία. Κατάλαβα πως πάνω από εργασίες, συνέδρια, τίτλους και διακρίσεις η Ιατρική χρειάζεται αγάπη και ανθρωπιά, άγγιγμα και χαμόγελο...

Κατάλαβα πως τελικά γιατρός δεν γίνεται κανείς αλλά γεννιέται...